

som har handlet med narkotika, herunder om ministeren finder anledning til at ændre lovgivningen, således at den hidtidige praksis fastholdes?»

Supplerende svar (8/199)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som oplyst i den foreløbige besvarelse af 30. november 1998 har Justitsministeriet anmodet Rigsadvokaten og Indenrigsministeriet om udtalelser til brug for besvarelsen af spørgsmålet.

Rigsadvokaten henviser i sin udtalelse til om-talen af Højesterets afgørelser i nyhedsbrevet Rigsadvokaten Informerer nr. 17/1998. Dette nyhedsbrev indeholder følgende beskrivelse af afgørelserne:

»1. Den ene sag vedrører en 24-årig tyrkisk statsborger T, der som 5-årig var indrejst i Danmark og siden havde boet i landet sammen med sine forældre og søskende.

T var tidligere straffet adskillige gange for narkotika-, volds- og berigelseskriminalitet. Den aktuelle sag omhandlede salg af 0,11 gram heroin. T blev straffet med hæfte i 14 dage. Både byret og landsret udviste T i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, og under henvisning til, at ingen af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn talte afgørende herimod.

Sagen blev med Procesbevillingsnævnets tilladelse indbragt for Højesteret, som den 24. november 1998 ophævede udvisningen.

Højesteret udtalte bl.a.:

»Tiltalte kom til Danmark som 4-5 årig og må dermed anses som andengenerationsindvandrer. Selv om han er opvokset i et hjem præget af forældrenes oprindelige livsform, deres medbragte sprog og kultur samt deres fortsatte tilknytning til fødestedet, har tiltalte boet næsten hele sit liv i Danmark og haft hele sin skolegang og hele sin - omend beskedne - arbejdsmarkedstilknytning her, hvor hans forældre og søskende fortsat bor. Med denne baggrund har tiltalte - som også erkendt af rigsadvokaten - en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning indebærer et indgreb i hans privatliv og familieliv og derfor kun kan ske, hvis indgrebet er nødvendiggjort af samfundsmæssige hensyn, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

På baggrund af tiltaltes tilknytning til Danmark finder Højesteret, at den kriminalitet, herunder narkotikakriminalitet, som tiltalte har

gjort sig skyldig i - senest salg af 0,11 gram heroin, som medførte en straf på 14 dages hæfte - ikke er af en sådan grovhed, at udvisning af tiltalte kan anses for nødvendiggjort af samfundsmæssige hensyn. Udvisning vil derfor være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.«

2. Den anden sag vedrører en 45-årig T fra Irak, som var indrejst i Danmark i 1984 og havde opholds- og arbejdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. T var tidligere straffet for grov volds-, narko- og berigelseskriminalitet. T var senest idømt fængsel i 1 år for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. § 89. Spørgsmålet om udvisning var udskilt til særskilt behandling i forbindelse med denne sag.

Flygtningenævnet udtalte til brug for sagen, at T's asylgrundlag fortsat bestod.

T blev ved byrettens- og ved landsrettens dom udvist. Sagen blev med Procesbevillingsnævnets tilladelse indbragt for Højesteret.

Højesteret udtalte blandt andet:

»Som anført af landsrettens mindretal ville tidspunktet for sædvanlig prøveløsladelse af tiltalte være indtrådt i oktober 1998, og tiltaltes straffe vil i hvert fald være afsonet i juni 1999, dvs. cirka 7 måneder fra afsigelsen af Højesterets dom. På denne baggrund og under hensyn til Flygtningenævnets udtalelse om den aktuelle risiko for, at tiltalte ved en tilbagevenden til Irak vil blive udsat for asylbegrundende overgreb fra de irakiske myndigheders side, bestemmer Højesteret nu, at udvisning ikke skal finde sted, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5, og stk. 2 sammenholdt med udlændingelovens § 31 og § 50 samt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.«

Jeg skal henlede opmærksomheden på, at udlændingelovens § 26 er ændret ved lov nr. 473 af 1. juli 1998. Loven gælder for forhold, der er begået efter lovens ikrafttræden den 3. juli 1998. Efter den nugældende § 26, stk. 1, nr. 7, skal der ved vurderingen af, om den tiltaltes personlige forhold taler imod udvisning, ikke lægges vægt på forhold af asylretlig karakter. Vurderingen af spørgsmålet om asylretlige forhold taler imod udvisning afgøres efter udlændingelovens § 49 a i forbindelse med udsendelsen.«

Indenrigsministeriet har oplyst, at de to højesteretsafgørelser ikke giver Indenrigsministeriet anledning til at overveje en ændring af udvisningsbestemmelserne i udlændingeloven. Indenrigsministeriet har i den forbindelse bemær-